

BORSSZEM JANKÓ

Simonyi Lajos báró.

A Tiszapárt rendületlen hive, első rendű esillaga, bárója és tudósa. Buckle Tamást az istenben boldogult Nyáry Páltól örökölte, s most jogos tulajdonát képezi, azért nem tartozik megmondani, mikor beszédeiben fölhasználja, mert hisz az övé, tehet vele a mit akar, Buckle Tamás pedig nincs azon helyzetben, hogy protestáljon ellene. Így van még egy egész sereg európai tudós, a ki járulni kénytelen Simonyi báró tudós híréhez.

Ő az, a kit Aradon annak idején állítólag a a tantuszok buktattak meg. Tudniillik a választók fütül fától kérdezték: „Simonyi? Lajos? és báró? Quantus?” És határozottabban senki sem tudott felelni, mint e két szóval: „tantus quantus.” A mennyi annyi! Ez pedig reális emberek előtt quantitas ignota s Aczél levágta Simonyit a Lajost.

Oh, az ő ősenek, a híres óbesternek, a ki a francia császár trónusának karfáján verte ki a példáját és Napoleon sasa szárnyának egyik nagy tollából vágott magának fogvájót, az bezzeg jobban tudott az aczéllal bánni. Mikor attól kérdezték, hogy quantus? — ő azt felelte rá, hogy „quisque viginti”, huszat ér mindegyikök, mert huszárok. Meg is adták a huszszoros árát, a kik jóval el nem hitték s megvárták, hogy Simonyi óbester aczéllal bizonyítsa rájuk.

Simonyi Lajos báró is hasonlít a krumplihoz, a mennyiben neki is a krumplinak is, a java föld alatt van.

Fölszedte magát ugyan a mult héten ő is egy vitézi tette s mint káplár kísérte el Tisza Lászlót a marosvásárhelyi expedícióra; de az oláhok magyarnak nézték, a magyarok oláhnak, az örmények örménynek s így Buckle nem igen került ki a paktáskából s mindenki bizalmatlanul megretírált előle, apraja nagyja siculi siculorum.

B. J.

A perzsa sah

a nyár folytán Európa fővárosait meg fogja látogatni. De a legmagasabb látogatás oka iránt a közvélemény eddigelé sötétségben botorkál.

Mi azonban biztos forrásból tudjuk, hogy a sah egyedül csak Pestet tűzte ki utazási célul s a többi európai fővárosba csak úgy pro forma fog bekukucsálni.

E rendkívüli tény alapja pedig az, hogy ő perzsa fősége azon meggyőződésre jutott, miszerint a két év óta Perzsiában dühöngő szörnyű éhségnek okát egyedül csak azon elvek képezik, melyek szerint Pestváros tisztujítása történni szokott.

Ha ugyanis ezen elvek mások volnának, alkalmazint városi tanácsunk és kapitányságunk más személyekből állana.

Ez esetben talán nem hozták volna be nálunk a kutyaadót és kutyamárkát.

Ha pedig ezen intézményt be nem hozták volna, a kutyák száma Pesten nem csökkent volna oly borzasztó mértékben, hanem több kutya volna mint most.

Ha több kutya volna, eo ipso több bolha is volna.

Ha több bolha volna, eo ipso több Zacherl-féle porra volna szükség.

Ha több Zacherl-por kellene, Zacherl uram kénytelen volna Perzsiából sokkal több „valódi perzsa rovar-és féreg-irtó port” hozatni.

Ez által az ottani Insektenpulver-gyárak ipara nem pangana s a szegény emberek nem szenvednének munka- és pénzhányt és nem uralkodnék Perzsiában éhség.

A heterogéneknek látszó tények illetén benső összefüggését a persa sak éles elmével igen helyesen fölfogván, Pestre jó, hogy itt kieszközölje, vagy egyenesen a kutyaadó megszüntetését, vagy azt, hogy a városi tisztujítás ezentul más elvek szerint történjék, mely esetben reménye lehet ama káros intézmény eltörlésére.

Természetesen, hogy ő fősége Pesten a legnagyobb kitüntetéssel fog fogadtatni. Különösen a sakk-kör nagyban készülődik és tiszteletére valamennyi sakk-tábláját ünnepélyesen ki fogja világítani. Az is szóban forog, hogy a sah szemei előtt nagyszerű sakk-torna rendeztessék, csupa Gambit- és Evans-partiekkal, melyeknek ő fősége különös kedvelője.

Megjegyezzük még azon részletet, hogy a perzsa sah nem gözbajón vagy vasuton fog megérkezni, hanem egy jeles sakkjátzó egyszerűen „roquade” által fogja őt Pestre áttenni.

Kérdés és felelet.

Kicsoda Akin Károly legjobb ellenjelöltje?

Akin Károly; mert ha ő föllép, mindig csak önmaga ellen léphet föl.

Kossuth Lajos legújabb levele.

A legújabb legnagyobb magyar (igazán, ez jellemző bennünket, hogy már legalább három „legnagyobb” magyarunk van) tehát a „legújabb” legújabb levelében azt mondja Lajos bácsi a 48-asoknak: „Kommt Zeit, Kommt Ráth.” Pedig immár nem is Ráth K., hanem Kozma Sándor a főügyész.

* * *

Kossuth Lajos előtt „nagyon csökkent Tisza Kálmán államférfiúi tehetsége.” Még jobban is fog csökkenni. Mentül józanabb lesz a nép, annál jobban csökken Tisza államférfiúi nimbusza. Egyébaránt Tisza Kálmán nimbusza csökken Kossuth Lajos előtt, Kossuth Lajosé csökkenni fog Tisza Kálmán után. Ez a tények logikája.

* * *

Kossuth Lajosnak eddig nyilvánosságra került minden levelében benne van, hogy „nem szánta a nyilvánosság elé,” azért ilyen meg olyan.

Az egyszeri deák is, isten tudja hányadszor kért pénzt az atyjától; de mert érezte, hogy valami enyhítő körülmény nem ártana, hát utóiratban a következőket írta a levélhez: „U. I. Mikor már postára tettem ezen leveletem, eszembe jutott, hogy bizony nem szép dolog tőlem, hogy apám uramat ezenképen keseritem. El is mentem utána a postára, ha még visszavehetném; de már akkor el volt expedálva.”

Kossuth Lajosnak csupa olyan levelei kerülnek eddig a nyilvánosság elé, melyekben benne áll, hogy nem oda szánta. Hát Magyarország meg nem érdemli már, hogy Kossuth Lajos direkté foglalkozzék vele? Csak per mopsz? Irányi, Helfy, Paczona s kereszt-komaságok és demokrata körök révén?

* * *

Tisza Kálmánt anathema alá vetette Kossuth s elég világosan tanácsolja a balközépnek, hogy, ha kedvében akar járni, tegye meg pártvezérnek Mocsáryt.

Nomina-omina!
Cseherből vederbe:
A Tiszából a Mocsárba!

* * *

A szójátékot Kossuth L. is szereti. A hány levelet irt már nem a nyilvánosság számára, majd minde-
nikben benne volt a vicz, hogy a Deákpárt de-
fo**r**mokat csinál re**f**o**r**mok helyett.

Ha az ilyen argumentum volna, akkor az orosz secundogeniturából eddig magyar secundo gemitura lett volna, s Kossuth Lajos nymbusa rég nem volna egyéb ly m b u s n á l.

Józsep apostol látogatásai.

— Éjféli kép. —

Nem nappal jön mint a jégeső, hanem éjszaka jár mint a nyavalya.

Titokba beüzen az oh népnek, hogy éjfélkor beállit hozzája.

Tudja, hogy az nélp szereti a titokzatost.

Hogy a falu baktete eltűlkölte az éjfélt, a község kutjánál leszáll a zörgő fakószekérről, az ebenlógót ott-hagyja a saraglyában, nehogy uriasága szemet szúrjon, az uj fejelést lerugja lábáról s fölrántja az apostolkodásba belevásott, kajla sarku, foltos csizmát s be-csoszog Péter vagy Pál portájára, hol a hűvek várják.

Lábujjhegyen lép be és kémkedve néz körül, mintha annak a magyar kormánynak spiczli hadától félne és suttogva dicséri a Jézus Krisztust, keresztet vet magára, vagy, ha kálomista házban van, a csatos bibliát megcsókolja. Nagy nehezen ráhagyja, hogy csináljanak világot, mert „röttögni” kell, nehogy az „urak” megtudják, hogy itt jár. A gyertyaszállal az apostol ministráló fia világit.

Aztán rágyújt a téritésre, kenetesen üszköt dob a kedélyekbe, biztat-bátorit hajnali kakas-szóig, aztán megáldván a hűveket, bujtogatva-gyujtogatva odább állit, mint a ki jó fát tett a tűzre, hogy annál jobban égjen.

Választási rugaszkodások.

A Tréziastadtból.

P. M. választó polgár bemegy az igazolvány-osztó bizottsági szobába s kéri a czéduláját. Kiadják. Amint hazaér, már ott várja az üzenet, hogy jegyével menten forduljon vissza a bizottságba, mert H—s bizottsági tag elfelejtette nevét aláírni, valamint úgy is volt.

P. nagybánatosan visszaküldi a jegyet s a bizottság elnökéhez siralmas panaszlevelet ír, nem is gondolva egyebet, mint hogy csak ürügy volt a kimaradt névalírást.

A levél tartalma ez:

„Tekintetes Elnök Ur!

„Méltóztassanak elnézéssel lenni irányomban, mert engem csak nem lehetnek felelőssé felesem gem üzleteért, mely, megvallom, nem tartozik a tisztességesek sorába, de nagyon képesíti az adófizető polgárt arra, hogy könnyebben fizethesse adóját, ami rendezett államban ez első föltétel. Én sokszor mondtam a Fáni nőmnek, hogy ne csábitson lányokat, mire ő azt mondta, hogy férfi szokta csábitani a lányokat nem asszony, amiért többször fel is pofoztam már, mert erényes érzéseim vannak. Csak miután alkalmat adott feleségem, hogy becsületes keresetmódot folytathassak, hunytam szemet. Az én Fánim ugyanis nekem pénzt adott, hogy tőle függetlenül csinálhassak apró pénzüzleteket, ami férfias öntudatomnak és tehetségeimnek inkább megfelelt. Azóta semmi összeköttetésem a nőmmel, csak nála lakom és eszem és vele kocsikázok a saját equipázsunkon, mert a kocsira tőle kértem a pénzt s a lovakat ő fizette meg, eszerint a fele az enyém s én mindig is azon a részen ülök a hintónak, mely az én tulajdonom s az egyik ló csak engem huz, mit méltóztassanak figyelembe venni, nehogy ártatlanul essem el a legszebb polgári jog élvezetétől.“

Nem szóról szóra ez volt a levél, de értelme teljesen az.

Az összeíró bizottság már rég visszaszolgáltatta az illető P. M.-nek az igazolványt s csak később jutott eszébe egy tagnak a levelet fölbontani, melynek foglalata nem csekély derűtséget okozott a különben sok boszuságot tapasztaló bizottságnak.

Füzes-Abonyból.

Az indóház tövében van a Kanyó testvérek fundusa. Az egyik deákista, a másik bó. Az egyik hosszú léczre feltűzi a maga lobogó jelöltjét. A másik még hosszabbra a magáét. Amaz nem enged lelkesedésben s három léczczel toldja meg a zászlót. Emez meg úgy sem tágit, és öt léczczel rálíciztál. A jobboldali steigerol, a balog még ugyabban tesz. A két zászló-nyél kezd ingadozni a magasban s míg gazdáik odalenn veszekednek, a zászlók odafönn ölelkeznek.

Fiat applicatio.

Paksból.

— Simonsicz Béla emlékkönyvébe. —

Pártod tagjai mondják: „érted vért is eresztünk!“

Mert „arany ágon ülsz,“ s ott balogul hegedülsz. Jobb párt, nem küzdvén aranyért: te nekünk követünk ké. Nem léssz — s nem hittük: ily hamar ágra kerülj.

*

Paks nobiscum — pax tecum!

Gyöngyösből.

Hogy a Streitmann-féle iparos mozgalom dugába dőlt, a Deákpárt által meg Pulszky Ferencz hivatott megjelöltül, indignálódva így kiált föl az öreg borbély:

— No, a köteles megbukott, most már megkömüves lép föl. Hát nincs már ur az országban?!

*

Két bokrétás választó találkozik egy tollatlannal.

— Nézd, az ebugattát! . . . e már se jobb, se bal — csak olyan pisze!

*

A gyöngyösi vásáron Németh Berezi néhány gyöngyösi kapással iddögál ösmeretlenül egy sátorban és csorog ajkáról az ékesszólás szimnéze.

— Látják édös barátim, minek is választanának ketők idegent? Ki a fránya tudja, ki fia az a Pulszky?

— No már akárhogy van, szól az egyik földi, én csak amondó vagyok, hogy bár inkább Kovách László ur lépett volna föl nálunk, mert azt ismerjük, az böcsületös ur ám, de meg azonkívül sok jót is cselekedett nekünk. Itt a gazdasági egylet, a takarékpénztár, a sóház, mögö a törvénytársak — most meg itt a szomszédkerületben valami gyüttment lépett föl ellene.

Németh Berezi amint „gyütt,“ inkognitóban — úgy el is „következett“ onnan.

*

A vasut megnyitáskor banquette volt, mely persze benyult az éjszakába. A „vas-korona“ termeit már kapások is szép számmal lepték el. Bakesi, az „Izgágamondó“ sanyaru szerkesztője Isten hozzádot mondvá a bölcséletnek, beszélt sok mindent; a refrainje csak a volt, hogy „éljen Kossuth!“ A kapások meg, a mikor elfordult tőlük, mindig azt mondták: „Bezzeg, emár az ember!! Ha Kossuth nem volna, ez következne az Isten után!“

Egyszer azonban azt találja a berügött redaktor egy kapásnak mondani, hogy:

— Nem érti, kend azt, mert számár kend ahoz!

— Micsoda?

Egymásra néznek a kapások.

— Kicsoda ez a gyüvevény? . . . és ha nincs ott egy szálas csendbízós: Baeski, ha ki nem „gyüvetik,“ hát bizonyosan úgy kimenetik, hogy, mint elvtárs és bámulója Csernátoni mondaná: lába által a föld sem érintetik.

Helyreigazítás.

Azt olvasom, mintha én Válon léptem volna fel jelöltnék, A ki engem ismer, tudni fogja, hogy ez tollhiba. Én válun léptem föl, mit ezennel kérek figyelembe venni.

Illő bögéssel

A borju.

Gróf Zichy Otto a péri (györmegyei) kerület balpárti jelölte, programjában azt kívánja, „hogy a virilisek ujonnan teremtett nemessége is megszűnjön.“

A szabadelvű grófnak borsószik a háta az „ujjonnan teremtett“ nemességtől, mely az egyén emberiségén alapszik, mert — isten bocsá! — még zsidók és kereskedő népek is hozzájuthatnak!

Sásdból.

Átkor Imre, hogy választóit csodálatba ejtse, a Ró-kóczy-indulót négy kézre fogja elverni a sásdi kerületben. Számára disz-ketrecz áll készen s új disz-madzag, a tödött far-ék meglazult kötelékének megújítására. Ez a kötelék az, mely választóit hozzá fűzi. A disz-ebéden ritka nagyságu sárgarépaszálak fognak felhordatni. Fialat lánykák álló küldöttség egy csomag zacherlt nyujt át az ünnepeletnek, míg a pártelnök neje új szerkezetű bolhafogó géppel kedveskedik a jelöltnék.

A kortes-nóta a következő:

Zúg a sásdi vizi malom
A követünk élkes majom,
Átkor Imre ő kigyelme
Lesz a jobbpárt veszedelme.

Fején fénom selyem süveg
Szeme is van, még pe'g tüveg,
S azért hogy a farka tódott
Számál ő mégis utódot.

Alsó kezén szép kamásli
Felső lábán keztyű császi,
A nyakában tarka másli —
Ez a követ csak, a sásdi!

CLERICALIA.

A jézsuitákról.

A „M. Állam“ így vezérezik: „... avagy nézzük csak, kik azok, kik a jézsuitákat gyűlölik? Nehány zsidó és szabadkőműves. Ha azon pár zsidót és szabadkőművest, kik a jézsuitákat gyűlölik, a jézsuiták ellen intézett peticziókra ráfektetjük s alattuk meggyújt-

juk: Németországban fél óra alatt nincs ellensége e szerzetnek. De miért is gyűlölnék a jézsuitákat? Csön-des, jámbor emberek, kik sanyarun élnek meg az eszköz-szentölésből. Szemökre lobbantják, hogy befolyásosak, türelmetlenek, hogy előzőnik az államot, roppant pénz-eket gyűjtenek és örökséget sikkasztanak. Mi tagadjuk ezt s várjuk az ellenbizonyítást. Kérdezzétek meg bármelyikét azoknak, kiket a jézsuiták elégettek, befalaztak, megmérgezték és halálra kinoztak, s ők nem fognak tudni feleletet adni. Ama peticziókat tehát adja el a porosz-német csász. kormány s az árán tartson nagy lakomát, melynek menüjében első helyet foglalnának az: eretnek-beaf, a protestáns aprólék, hideg zsidó tatár lében s pörkölt szabadkőművesek. Illő tisztelettel rójjuk meg XIV. Kelemen pápát, ki elég gyöngye volt e szerzetet megszüntetni.

*

A szent atya születésnapjára

francia hölgyek a rany töviskoronát csináltattak a pápának.

Mint értesülünk, azóta a következő ajándékok folytak be:

1. Spanyol hölgyektől: gyémántokkal kirakott koldusbot. A bot felső végét türkizek díszítik.
2. Német hölgyektől: egy „Hungertuch“, atláczból gyöngyhímzéssel.
3. Magyar hölgyektől: selyem koldustarisznya 250,000 Péterforintokkal o. é.
4. Olasz hölgyektől: menhely földönfutók számára, három nagy ebédlő teremmel, konyhakkal, pinczékkel, istállókkal és kocsiszínekkel. Tökéletes új butorzat.
5. Osztrák hölgyektől: szegénységibizonyítvány arany tokban.

*

Nápoly.

F. h. 4. a Santa Chiara-templomban kicsiben mult, hogy nagy csoda nem esett meg, ha szent Januáriusnak egy üvegcsében tartogatott vére nem a kellő perczen kezdett volna forrongani.

*

Pest.

Lonkay sz. Antal, a rumunországi zsidók ellen irt kitünő hep-hepilogusáért, melyben alaposan kimutató, hogy azok elfajzott nép s hogy ők voltak azok, kik Franciaországot megmérgezték, stb: hizelgő meghívást kapott Kutyurestbe, hogy itt hathatós felebaráti fele jézsuitikus szónoklatait folytassa s hogy a legközelebbi zsidó-hajtóvadászatban az ebek főpeczéri vezérségét elvállalja. Szt. Antal Ebergényen, Kuvaszdin és Komondorosan át már elutazott rendeltetése helyére.

1872. május 26. 61

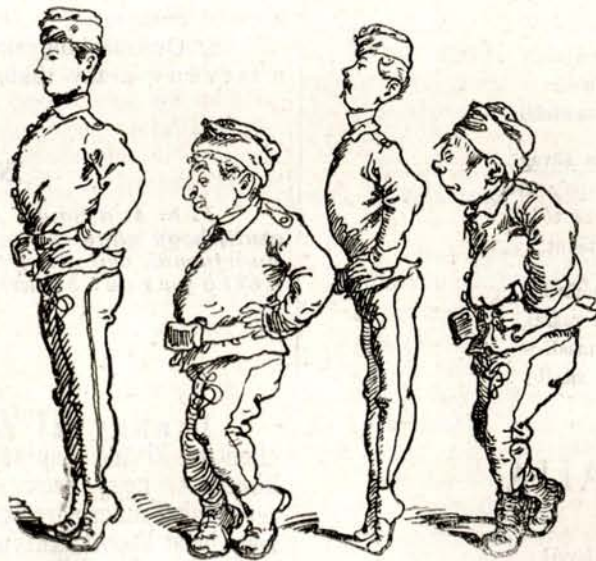
Hadfi gyakorlatok.

— Természet után. —

Káplár. Legelső az katonának az állása. Álljon mint a szálfas ne risszálja a farát. Lábán álljik minden legíny s ne a tópán. A has se ki se be, csak amugy frájossan. Mell ki!

Kóbi (magában.) Gatt, ez a koprál olan forcsa! Ne álljak a tópánba? Hát mi a gedócheszen álljam? Csak mint magyar honved nem fogok álmi meztelen lábával?

K. Most gyün a testmozgás. Erre a kommandóra „hüpe fecz! (Hüften fest!) a kéz a csipőre kerül. Erre meg hogy „felse h éber!“ (Fersen heben!) a sarkot fő kő emeenyi!

Monocles (magában.) Voilà, ezt az áttitüdöt szerretem. Egy kis gracet lehet benne kifejteni. Csák ezt az én vordermannomat rrughátnám kissé fenékebe!

K. Mámost „hokke fisze éfen!“ (Hocken und Füsse öffnen!) Minden leginy leguggó, oszténgat szétveti a sarkát s ugy marad mig azt nem mondom hogy „a u f!“

Kóbi. Jajj!

Káplár. Ne ordíjjon, oszt' meg Mózes létyyire ne térgyepűjön!

Szepl. Jeszszász! Hierzt war i aber gleiwest um d'Erden g'fallen!

Káplár. Csa nee, faszent!

K. A ki glédában áll, annak meg se szabad mozdúnyi. Be jazzal a malacz ászlóval, a ki t—os vigasztalója van az ányának!

Hadnagy (dühösen.) Hallja, maga nekem ne fújja az orrát se köpni ne próbáljon nekem!

Kóbi. Mílen ögyetlen! Én csak így künv nekül fojdogálom ki magamat.

K. Most masérozunk! De előbb nyújtóztatni kell az lábszárokat. Minden legíny a bő lábaszárát emeeje!

Kóbi vitéz. Ne lükdössön hátul azal a peniczilos térgyivel, todja?

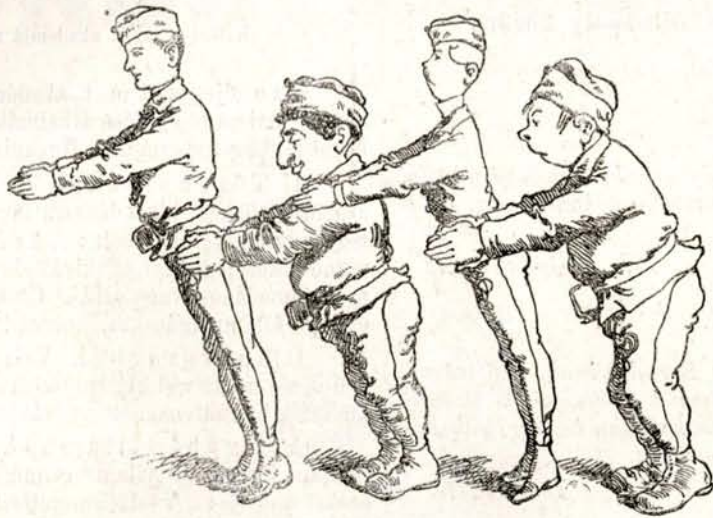
Szepl. Wann i nur den gnä' Herrn nit af die Haxen aufitapp!

K. Fordulj! De abba a stélungba a kibe vótak. Egymástul egyfurma távolságra!

Monocles. Hiszen abban vagyunk, mig két talpon állunk; de ha a lábunkat emelgetjük . . .

K. Csitt, a ki . . . (folytatását l. a magyar nyelv teljes szótárában.)

K. Minden legíny összecsapja a tenyerét s így szilva nyujtsa előre a két karját. Így! — a még csak az nem a kommandó, hogy „kert ajk!“ „Arme effen,

strekken!“ — a mikor minden legíny a sarkán félig megfordul s a kezeszárát két rétvágja.

K. Vigyázzzz ! Kert ajk ! Arrrrrme effen ! . . .

Tableau.

Jegyzékváltás

Lipótváros és Konstantinápoly között.

(Tényen alapul.)

I.

*T. cz. dr. Akin Károly urnak, Konstantinápoly.
A Lipótváros önt képviselőnek kandidálja. Elfogadja? Válasz kifizetve.*

Dr. Friedmann.

II.

*T. cz. dr. Friedmann Bernát urnak, Lipótváros.
Ezer örömmel elfogadom a jelöltséget és biztosítom önököt, hogy örökké a halhatatlan hazafi Deák Ferencz elveinek híve fogok maradni.*

Dr. Akin.

III.

*T. cz. dr. Akin Károly urnak, Konstantinápoly.
Az istenért, mit csinált? Hiszen a deákpárti jelölt Wahrmann, ön pedig ennek ellenjelöltje.*

Dr. Friedmann.

IV.

*T. cz. dr. Friedmann Bernát urnak, Lipótváros.
Telegrammom hibásan érkezett Pestre; én mindörökké híve fogok maradni a reform pártjának.*

Dr. Akin.

V.

*T. cz. dr. Akin Károly urnak, Konstantinápoly.
Smá Jiszróel! Hiszen mi ellenzéki képviselőt akarunk. Elfogadja így?*

Dr. Friedmann.

VI.

*T. cz. dr. Friedmann Bernát urnak, Lipótváros.
Hát én egyéb akarok lenni? Mondja meg a párt-nak, hogy én mindig az ellenzék elveit vallottam s azoktól nem is fogok eltántorodni soha.*

Dr. Akin.

VI.

*T. cz. dr. Akin Károly urnak, Konstantinápoly.
All right!*

Dr. Friedmann.

Pályadij-hirdetés.

— Kítúzi a m. t. akadémia mai nagy-gyűléso.

Az aluljegyzett m. t. akadémia alkalmat vesz magának, mai nagy-gyűlése alkalmából a következő tényeket hozni a világ tudomására. Ugyanis:

1. Törökországból. A szultán a smyrnai zsidóüldözőkhöz, kiket lánczra fűzve vezettek a kavaszok fényes színe elé, így szólt: „Az én birodalmamban nincs többé külön jogokkal és kiváltságokkal bíró keresztény, mohammedánus, vagy zsidó. Csak egyforma kötelességű és jogu állampolgárokat ismerek!”

Oláhországból. Valamennyi, az izmaili zsidóüldözés miatt vád alá helyezett egyéneknek a brailai esküdtszék büntetleneknek nyilvánította.

Az egyházállamból. Matteo Liberatore jésuita, „Egyház és Állam“ czimű könyvében a többi közt ezeket mondja: „A lelkiismeretiszabadság gyalázat, bárha a körülményekhez képest minden más felekezetnek polgári megtűrését az okosság parancsolja.”

Tekintettel a fönnebbi közleményekre, magas díjat tűzünk ki a következő kérdés megoldására:

Hány esztendő leforgása alatt fogja magát az együgyű török a polgárosult nemzetek fönnséges szempontjára felküzdeni?

A m. t. Akadémia.

A szerkesztő postája.

Elborús. Folytassa. Ama nyomtatványok, melyekhez asteriscusait ragasztá, nem érdemlik meg e fáradságot. — Gyönyösi bors. Közleményeit mindig szívesen vesszük. — Eger, B. K. A középső már megjelent. A másik kettővel gyönyörűséget reménylünk szerezni olvasóinknak. Köszönet. — J. G. A rumuny zsidóüldözéseket csak nem rég ostromoztuk. De mikor az isten szavára sem hallgatnak, a magyart hogyan értsék meg? A „L. M.“ lehet tisztességtelen. Ez az ő programja. — Légrad B. Nagyon kis kör értené meg csak. — Gyula, S. Mióta ingadozni kezd alattok az alap, azóta kezdenek nagyon multságosak lenni. — Buda, R. R. Igen jól van kigondolva, de lapunk számára nagyon is általános érdekű. — F-r B. Igaza van önnek. Az oly kivilágításnál nem lehet tudni, a megtisztelt vagy a tisztelgők voltak-e inkább illuminálva? — Weimar K. L. Magán uton felelünk. — Bécs, R. Z. Ön el van ragadtatva rajzaink által — köszönet érte. Hogy hát amott K. miért hanyatlik, itt meg J. miért fejt ki oly pompás humort? — az a mi államtitkunk. J. barátunk bármely humorisztikus rajzolójával a világnak kiállja a versenyt. Eziránt tisztában van mindenki, a kinek alkalma van összehasonlításokat tenni. — M. F. Rajzolónknak adtuk.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: **CSICSERI BORS.**

(kétsas-utca 24. sz.)